

Treptele de lumina spre Cer ale Profesorului Dumitru Buhai

Cred ca acesta este titlul cel mai potrivit pentru prefata cartii „Bucuria mantuirii”, un volum, continand numeroase poezii crestine, scrise de talentatul si vesnicul insetat de puritatea cuvintelor biblice, elaboriosul profesor si pastor de suflete, Dumitru Buhai. Dragostea lui pentru Dumnezeu, pentru Cuvantul sfant si pentru o limba romaneasca neaoasa, simpla, pe intelesul tuturor este reala si strabate in mod vizibil cartea de la un capat pana la altul. In paginile ei, autorul si-a revarsat preaplinul sufletesc in peste 200 de titluri scrise uneori cu mult zor, datorita faptului ca ceasurile finale ale vietii noastre se precipita ele insele, fiind prea scurte, alteori scris cu excesiva migala si totdeauna cu

dragoste pentru cititorii sai. Necesitatea de a dialoga in scris, aproape zilnic, cu Dumnezeu, de a-I se confesa deschis, prin slove semanate spontan pe hartia alba dinaintea lui, dorinta imperativa de a-I cere iertare, de a-I multumi, de a se infatisa curat la judecata Lui si de a-L preamari in rime lejere, necautate, s-a impletit cu dorinta nestavilita de a materializa toate aceste ganduri interioare in versuri, in proza ori doar in cuvinte simple, ritmate, pe care le-a asternut cu evidenta ravna si respect pentru cei ce iubesc Evanghelia lui Cristos, fara pretentia de a epata in fata cititorului cu o capodopera lirica excesiv elaborata. Nicidecum nu a urmarit acest lucru. In fapt, este o colectie de ganduri curate, de frumoase meditatie intime si confesiuni spirituale originale, dar de o sinceritate imposibil de a fi pastrate numai pentru sine.

Lasand conventionalul si regulile rigide ale prozodiei la o parte, pe primul plan a trecut marturia deschisa de profunda admiratie pentru creatia mirifica a lui Isus Pantocrator, marturisind iubirea profunda pentru jertfa la Golgota a Salvatorului universal, Domnul si Mantuitorul nostru Isus Cristos. Tot pe acest prim-plan a fost accentuata urgenta si obligativitatea mantuirii fiecaruia din noi. In viziunea poetului, Isus a fost „ca un brad ivit dintr-o stanca, / Inaltandu-Si statura regala spre soare si cer, / Stralucind ca si apa din lacul cu apa adanca / Ce-asteapta-n tacere o miscare-n mister... / El a fost ca o gradina-n parfumul de flori / Si ca un munte frumos inaltat inspre nori, / Ca si zapada curata si sfanta ce-acopera glia / Cu albul inocentei curat, ce-o da doar Mesia!” („Isus a fost”, pagina 13).

Citind cu atentie fiecare pagina, descoperi regretul dezradacinariei de patria iubita lasata in urma si-i inteleg nostalgia copilarii, chiar daca a avut destule umbre de tristete si de apasatoare singuratate (pentru cei care nu stiu, deoarece in notele biografice anexate volumului de poezii nu se precizeaza cu claritate acest lucru, ii informez ca autorul si-a trait copilaria in orfelinat), citindu-i degajat toate paginile ce urmeaza, descoperi dorul lui apasator de casa, dar si nazuinta de a ajunge la „Casa eterna de Sus” unde, in permaneneta, „din Cer se revarsa acolo mai multa lumina”. Poetul se teme nu de moarte, fiindca este sigur ca va fi cu Mantuitorul lui, dar ar fi vrut sa nu se stinga pe meleagurile straine: „O, Doamne-al meu Tata, in suflet port mereu dorul, / De tara mea frumoasa de dincolo de-oceane si de mari; / Si simt acum, cand scriu poemul meu, mai dur fiorul, / Ca-mi voi sfarsi viata de chirias de timp prin departari!...”

Poetul, de curand devenit septuagenar, multumeste Creatorului ca a atins aceasta varsta care i se pare privilegiata, dar crede ca a vietii corabie se apropie, totusi, inevitabil de ultimul tarm si, pentru acest motiv, tema apropierei „clipei de decolare” se repeta oarecum obsesiv: „Mi-e dor de Cerul Tau, Isuse, / De sfanta liniste din Paradis; / Mi-e dor de bucurii nespuse, / pe care Tu mi le-ai promis!...” („Mi-e dor!...”, pag.30). Sau: „Isuse, vreau pe-acest pamant, / Sa simt mereu sfintirea-n mine cum se face; / Si ca un cosmonaut al Cerului sa-mi iau avant, / Cand clipa va sosi, sa zbor / Spre Raiul Tau de pace!”(Iehova nisi!... Dumnezeu e steagul meu!, pag. 59). Sau: „Ma opresc, uneori, si privesc / si astept o schimbare... / Lumina topita s-o-nghita ceresc // Lumea ce-astept... / Gata de decolare!... / Astept pregatit Ziua cea mare!...” („Zbor de

zi”, pagina 63).

Imaginile din transcendent apar nerabdatoare a se produce, impletitura cuceririlor ocoleste luxurianta metaforica si arabescurile sufocante din poezia moderna; impresia generala fiind de accentuata simplitate concreta, de o cautata integrare bruta in contingentul transcenderii in puritate a dimensiunii dincolo, unde sunt numai „raze albe de sfanta lumina”. Odata sosit acolo, „Muntii si dealurile au izbucnit in cantare, / Cand ingerii Ti-au inchinat o sfanta urare, / Iar copacii-nverziti si florile-n sfanta cununa / Ti-au strigat cu un glas: <<Sosire buna!>>” („Ai aparut in raze de lumina!”, Pagina 55).

Angajat in pluralismul datorii religioase de poet si pastor, Dumitru Buhai se simte solidar cu universul din jur, utilizand reziduurile unor declaratii reduse la maxima simplitate: „Omul pe pamant poate trai daca are / Apa de baut, mancare, aer, lumina si soare. / Chiar poate trai zile-ntregi fara de mancare, / Dar fara hrana eterna sufleteasca, / Sufletul nostru devine totdeauna iasca!” („Omul pe pamant...”, pagina 54). Cautand a epuiza lumea materiala in cat mai multe register, poetul o sugereaza cu un fior al increderii in Adevar, cautand abstractiunea spiritului pur: „ O viata-ntreaga am crezut in Adevar, / Cum florile cred in soarele stralucitor, / Cum ziua revine in culcusul ei de seara; / Si iarna dispare sub razele de primavara.” („Am crezut in Adevar!”, pagina 52).

Pe alocuri, in amintirea autorului rabufnesc scenele triste traite de copilul orfan, cu lacrimi in ochi, surghiunit la un orfelinat, unde era lipsit de mama, de tata, de painea parinteasca: „De unde sa sti tu ce este in sufletul meu, straine, / Cand tu nu cunosti ce-i lipsa de mama, de tata, de paine, / Cand nu cunosti ce-i dorul dupa caldura de suflet din casa parinteasca! / Tu nu stii, straine, cum soarta poate pe om sa-l loveasca!...” („De unde sa stii?...”, pagina 52).

Evitand abstractiunea spiritului pur, gandirea poetului care a suferit de-a lungul vietii, se complace in alcatuirea unui decor romanesc, ehivoc prin faptul ca oglindeste peisajul obiectual din locul copilariei, dar si pe cel launtric, lucrat cu datele unor imagini filtrate de trecerea cronologica: „Vino, gandule, si fii-mi aparat de imagini, / Retinand pe pelicula creierului amintiri!... / Nu lasa timpul sa stearga ochii de lumini, / Cum apele sterg vechile urme de zidiri!... / Memorie, ajuta-ma sa nu-mi uit tara, / Cum anotimpul nu uita s-aduca si primavara, / Ca sa ramana-n armonia ciclului de vreme / In viata mea si-n ritmul scris in ale mele poeme!” („Vino, gandule! Pagina 48).

Cu cat navigheaza prin timp, ideii religioase i se asociaza imaginea luminoasa a sotiei, a copiilor si mai tarziu a nepotilor, care-si gasesc frumoase descrieri in cateva titluri. Dar personajul-cheie al intregului volum este in primul rand Mantuitorul nostru Isus Crisostom, totdeauna alaturi de noi, la bine si la rau: „Domnul Isus e cu tine-n clipe de-ncercare, / El te va conduce-n viata sa-ti daruiasca bucurii... / Tot El te va conduce-n Cerul Lui cu slava mare, / Vei fi cu Mantuitorul tau, fericit, in vesnicii!... („Cand furtuna vine...”, pagina 65).

Lumea materiala este abandonata ca o vanitate perisabila, in numele principiului eternitatii divine, printr-o patetica si senina inoarcere catre esenta, iar esenta este renuntarea la orgoliul personal generator al suferintei: „Mandria orgolioasa din tine / Te face sa suferi mult, vecine, / Si-ai vrea prin orice miscare / S-arati ca si tu poti fi tare si mare! / Nu-i oare un loc si-un timp potrivit, / Un secol in istoria zbuciumata a lumii, / In care sa nu se mai bata nebunii / Si fiecare om sa poata trai fericit? („Paradox uman”, pagina 64).

De-a lungul strofelor dense sunt intens cantate complexul fenomenelor transformarii spiritului uman, prin integrala lui predare lui Dumnezeu si a tamaduirii prin Duh si botez, acestea fiind caile unice, dar intru totul sigure, ale „nasterii din nou”.

Concluzia noastra este ca intregul volum „Bucuria mantuirii” ramane strabatut de optimismul luminos al acestei „nasteri din nou” care ne poate conferi cu certitudine o mare si pura bucurie pamanteana. Ea ramane dublu validata in fata oamenilor, dar mai cu seama in fata eternitatii spre care aspira pana in ultima clipa incercatul poet, chemandu-ne sa fim cat mai multi alaturi de el si de ideile versurilor sale binecuvantate.

Prof. Cristian Petru Balan

Membru al Uniunii Scriitorilor din Romania

Articol disponibil la adresa: <http://www.clipa.com//a5409-Treptele-de-lumina-spre-Cer-ale-Profesorului-Dumitru-Buhai.aspx>